

Arrest

nr. 245 455 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 25 maart 2019.

1.2. Op 7 oktober 2019 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 6 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. S.M.S.A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent geboren op 11 augustus 1991 in San Salvador, waar u altijd bent blijven wonen. U bent tot uw zestiende naar school gegaan. Hierna bent u beginnen werken in de horeca. U zou in verschillende restaurants hebben gewerkt. De laatste zes jaar zou u in een restaurantketen hebben gewerkt waar u zich had opgewerkt tot manager/gerant. In 2013 leerde u L. D. S. A. E. (CG. 19/13956B en O.V.nr.: 8.813.931) kennen met wie u een relatie begon, later op 4 juni 2018 huwde en met wie u een dochtertje hebt.

Op 6 april 2017 was u samen met uw echtgenote en jullie dochtertje rond de middag op weg naar een winkelcentrum toen jullie plots door een zwarte wagen werden klem gereden. Vier mannen stapten uit en zouden u hebben laten weten dat hun bendeleider hen de opdracht had gegeven om u te doden. U werd onder schot genomen net zoals uw echtgenote en jullie dochtertje. U zou hen gesmeekt hebben om jullie levens te sparen. U zou hen uw auto en uw gsm hebben aangeboden, maar ze weigerden hier op in te gaan. Toen werd er plots gebeld naar één van de bendeleden. Hij zou te horen hebben gekregen dat hij de opdracht om jullie te doden op een later tijdstip diende uit te voeren. Hierop zouden jullie weggereden zijn en naar huis zijn gegaan. Ongeveer één week na dit incident zou u onderweg naar uw werk zijn tegengehouden door twee bendeleden. Eén van hen zou u hebben aangesproken en u gevraagd hebben of u zich nog het incident van een week eerder herinnerde. Hij zou u gezegd hebben dat u voortaan met hen diende samen te werken in de zin dat u hen geld diende te betalen, zoniet zou men uw vrouw en uw dochter om het leven brengen. In de periode die hierop volgde, zou u regelmatig zijn benaderd door bendeleden en diende u het geld dat u bij zich had af te geven. Na verloop van tijd begonnen ze een specifiek bedrag op te eisen en dit ging bovendien steeds in stijgende lijn. Uiteindelijk werd het punt bereikt dat men jullie 400 dollar deed betalen. Jullie hebben dit bedrag twee keer effectief betaald: één keer in juli of augustus 2018 en een tweede keer in februari 2019. Einde februari 2019 vroeg men u 1000 dollar te betalen. U zou hen hebben duidelijk gemaakt dat u zoveel geld niet ter beschikking had. Men zou u hierop een maand hebben toegestaan om het geld te verzamelen. Na dit incident zou u besloten hebben El Salvador te ontvluchten.

Op 12 maart 2019 zouden uzelf, uw echtgenote en jullie dochtertje vanuit El Salvador naar Spanje gereisd zijn om vervolgens verder door te reizen naar België, waar jullie op 13 maart 2019 aankwamen en op 25 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van dit verzoek legden jullie de paspoorten van jullie drieën voor, de identiteitskaart van uzelf en uw echtgenote, een kopie van jullie huwelijksakte en een kopie van de klacht die jullie neerlegden op 30 april 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Talrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uzelf en uw echtgenote en enkele opmerkelijke verklaringen verhinderen namelijk dat er geloof kan gehecht worden aan jullie asielmotieven.

Zo halen jullie beiden aan dat het begin van jullie problemen terug te brengen is tot een incident op 6 april 2017, waarbij jullie onderweg naar een shoppingcentrum plots werden tegengehouden door enkele bendeleden die jullie lieten weten dat ze de opdracht hadden gekregen om u te vermoorden. Jullie verklaringen hierover zijn evenwel zeer tegenstrijdig, wat ernstige vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid ervan. Zo verklaarde u uitdrukkelijk dat de vier mannen die jullie benaderden niet gemaskerd waren (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 124), terwijl uw echtgenote dan weer verklaarde dat ze wel gemaskerd waren (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 35-38). Dit is bijzonder opmerkelijk, aangezien kan aangenomen worden dat dit geen detail betreft en dit betrekking heeft op een gebeurtenis die een blijvende indruk zou hebben nagelaten indien werkelijk gebeurd. U verklaarde verder uitdrukkelijk dat op een gegeven moment ook uw dochtertje (dat overigens volgens u rechts van uw echtgenote zat –zie notities persoonlijk onderhoud vragen 128-134 – terwijl uw vrouw zich zegt te herinneren dat ze links van haar zat – zie notities persoonlijk onderhoud vragen 39-42) onder schot werd gehouden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 76 en 128). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat dit niet het geval was en dat ze enkel op het raampje aan de zijde van de dochter geklopt hebben (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 47-49). Bij een dergelijk ernstig incident waarbij jullie leven aan een zijden draadje hing, mag redelijkerwijze verwacht worden dat jullie geen opvallend tegenstrijdige verklaringen zouden afleggen over wie zich waar bevond op het moment dat jullie onder schot werden gehouden, over wie precies onder schot werd gehouden en op de vraag of jullie belagers al dan niet gemaskerd zouden zijn. Het feit dat jullie dergelijke opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondermijnt in sterke mate jullie beider geloofwaardigheid.

Ongeveer één week na dit incident zou u opnieuw zijn benaderd door twee bendeleden. Men zou u toen mondeling hebben bedreigd en geëist hebben dat u voortaan geld zou moeten betalen. Opvallend is evenwel dat u dit tweede incident, dat ongeveer op 13 april 2017 zou hebben plaatsgevonden, niet heeft vermeld in de klacht die u op 30 april 2017 zou hebben neergelegd bij het lokale politiekantoor (zie document). Gevraagd waarom u hier geen melding van maakte ten aanzien van de politie verklaarde u dat het risicovol was om ook naar het tweede incident te verwijzen omdat u niet wist wie u kon vertrouwen en ook omdat u het eerste incident als het meest ernstige incident beschouwde (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 145-149). Deze uitleg kan uiteraard op geen enkele manier overtuigen.

Vervolgens legden jullie ernstig incoherente verklaringen af over de precieze bedragen die van jullie werden geëist. U verwees naar bedragen van 50, 80 en 100 dollar, maar na enkele maanden zou het geëiste bedrag gestegen zijn naar 400 dollar. Er werd u gevraagd hoeveel keer u effectief 400 dollar heeft moeten betalen. U antwoordde dat dit twee keer het geval was: één keer in juli of augustus 2018 en één keer in februari 2019. Einde februari 2019 werd er jullie 1000 dollar gevraagd en toen besloten jullie het land te ontvluchten, zo stelt u (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 88-105). Uw echtgenote daarentegen verwees ook naar bedragen van 50, 70 en 90 dollar, maar volgens haar werd er dan plots 1000 dollar geëist. Zij verklaart er niet van op de hoogte te zijn dat jullie twee keer 400 dollar zouden hebben moeten betalen. Dit is opmerkelijk. Ten eerste droeg uw echtgenote mee bij om de gevraagde geldsommen op te hoesten door haar deel van haar loon af te staan. Ten tweede vormen precies deze sterk oplopende bedragen de precieze vluchtaanleiding voor jullie beiden. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat uw echtgenote niet op de hoogte zou geweest zijn van de twee keer dat jullie effectief 400 dollar zouden hebben moeten betalen (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 74-81). Ook dit roept de nodige vraagtekens op bij de oprechtheid van uw jullie verklaringen.

Ook over de 1000 dollar die werd opgeëist en hoe u daarop reageerde, zijn jullie verklaringen weinig eenduidig. U verklaarde dat u einde februari 2019 door bendeleden werd benaderd met de eis om 1000 dollar te betalen. U had hen gezegd dat u niet over dat geld beschikte. Hierna zouden ze u een maand hebben toegestaan om het geld te verzamelen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 106-109). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u de bendeleden had gezegd dat u het geld niet had. Zij weet niet of u al dan niet een termijn van een maand heeft gekregen van de bendeleden om het geld te verzamelen (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 87-93). Het is hoogst opmerkelijk dat zij van dergelijke cruciale informatie niet op de hoogte is, temeer daar de eis van 1000 dollar door de bendeleden voor jullie beiden de concrete vluchtaanleiding uitmaakte.

Voorts is het opmerkelijk dat de bendeleden het klaarblijkelijk enkel op u gemunt hadden om het opgeëiste geld te vinden en niet op de rest van uw familie. Dit is opmerkelijk aangezien u nog in het ouderlijke huis woonde en men regelmatig bij u thuis langskwam om het geld op te eisen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat men uw vader, uw moeder en zelfs uw broer die vlakbij uw ouders woonde ongemoeid liet hoewel zij wel degelijk ook over geld beschikten aangezien uw vader werkte als verkoper van

lingerie op de markten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 57), uw moeder gepensioneerd is (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 58 en 59) en uw broer als chefkok werkte (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 60). U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat men uw ouders en uw broer met rust liet en men u in het bijzonder viseerde, wellicht omdat u mooier gekleed ging en over een wagen beschikte en men er dus van uitging dat men bij u meer geld kon bekomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118-122). Deze uitleg kan niet overtuigen.

Tot slot is het opmerkelijk dat u heeft nagelaten bij uw moeder te informeren of de bendeleden effectief einde maart 2019 bij u thuis zijn langsgesproken om de 1000 dollar af te halen. U weet met andere woorden niet of zij dit al dan niet hebben gedaan. U weet dan ook niet of zij uw overige familieleden met deze vraag hebben lastig gevallen. Nochtans kan aangenomen worden dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd mocht u omwille hiervan het land zijn ontvlucht. Ook deze vaststelling ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht en kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel visereren. Dit type geweld heeft geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ze bevestigen enkel uw persoonsgegevens, die van uw echtgenote en jullie dochtertje. In verband met de kopie van de klacht dient te worden opgemerkt dat er twijfels rijzen met betrekking tot de authenticiteit ervan omwille van de hierboven vermelde redenen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. L. D. S. A. E. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent geboren op 26 juli 1992 in Santa Anna, maar u bent opgegroeid in Izalco in het departement Sonsonate, waar u altijd bent blijven wonen tot u in 2013 een relatie begon met S. M. S. A. (CG. 19/13956 en O.V.nr.: 8.813.931). U zou dan verhuisd zijn naar de hoofdstad San Salvador en bij uw partner zijn ingetrokken. U bent tot uw zeventiende naar school gegaan. Na uw verhuis naar de hoofdstad zou u zijn beginnen werken in restaurants, waar u onder andere de taken van caissière, kelnerin en supervisor uitvoerde. Op 4 juni 2018 huwde u met uw partner en later kregen jullie een dochtertje. Uw echtgenoot werkte ook in de sector van de restaurants waar hij een managerfunctie vervulde.

Op 6 april 2017 was u samen met uw echtgenoot en jullie dochtertje rond de middag op weg naar een winkelcentrum, toen jullie plots door een zwarte wagen werden klem gereden. Vier mannen stapten uit en zouden uw echtgenoot hebben laten weten dat hun bendeleider hen de opdracht had gegeven om hem te doden. Uw echtgenoot werd onder schot genomen net zoals uzelf. Uw echtgenoot zou hen gesmeekt hebben om jullie levens te sparen. Hij zou hen jullie auto en zijn gsm hebben aangeboden, maar ze weigerden hierop in te gaan. Toen werd er plots gebeld naar één van de bendeleden. Deze laatste zou te horen hebben gekregen dat hij de opdracht om jullie te doden op een later tijdstip diende uit te voeren. Hierop zouden jullie weggereden zijn en naar huis zijn gegaan. Ongeveer één week na dit incident zou uw echtgenoot onderweg naar zijn werk zijn tegengehouden door twee bendeleden. Eén van hen zou hem hebben aangesproken en geëist hebben dat jullie voortaan geld zouden moeten betalen. In de periode die hierop volgde, zouden jullie regelmatig zijn benaderd door bendeleden en dienden jullie geld te betalen. Na verloop van tijd begonnen ze een specifiek bedrag op te eisen. Het ging bovendien steeds in stijgende lijn. Einde februari 2019 vroeg men jullie 1000 dollar te betalen. Jullie zouden hierop besloten hebben El Salvador te ontvluchten aangezien jullie niet over zoveel geld beschikten.

Op 12 maart 2019 zouden uzelf, uw echtgenoot en jullie dochtertje vanuit El Salvador naar Spanje gereisd zijn om vervolgens verder door te reizen naar België, waar jullie op 13 maart 2019 aankwamen en op 25 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van dit verzoek legden jullie de paspoorten van jullie drieën voor, de identiteitskaart van uzelf en van uw echtgenoot, een kopie van jullie huwelijksakte en een kopie van de klacht die uw echtgenoot neerlegde op 30 april 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde problemen als die van uw echtgenoot. U verklaarde uitdrukkelijk geen eigen persoonlijke problemen te hebben, andere dan die van uw echtgenoot (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 22 en 23).

In hoofde van uw echtgenoot werd volgende weigeringsbeslissing genomen:

(...) (idem beslissing echtgenoot)”.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) aan.

Verzoekers beargumenteren dat zij ernstige vervolgingen hebben ondergaan in een context van een slechte onveiligheidssituatie in het land van herkomst, wegens de activiteiten van verschillende criminele bendes. Verzoekers stellen een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat verzoekers afgeperst worden, en de laatste geldbedragen nooit betaald hebben aan de afpersers.

Verzoekers citeren artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en onderstrepen paragraaf 4, punt e): *“het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoekers zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.”* Ze stellen dat de vervolgingen en hun vrees voor vervolging gebaseerd zijn op politieke overtuiging in de brede zin en dat het CGVS niet betwist dat de problemen binnen de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen. Verzoekers vrezen gedood of gefolterd te worden door de bende die hen afperst omdat ze wat welvarend zijn.

Vervolgens gaan verzoekers in op de slechte veiligheidssituatie in El Salvador. Ze verwijzen naar pagina's 6 en 7 van de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 met betrekking tot het feit dat in april 2018 de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden verklaarde dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau van geweld in landen in een conflictsituatie en dat El Salvador op de lijst staat van de gevaarlijkste landen ter wereld, wegens het geweld uitgevoerd door de bendes en de overheden. Verzoekers citeren uit een artikel van *“National Geographic”* en een rapport van *“Human Rights Watch”* betreffende de hoge moordcijfers in El Salvador en het geweld gepleegd door bendes. Betreffende het gebrek aan bescherming door de overheid voeren verzoekers aan dat er een exodus van de Salvadoraanse politie uit het land aan de gang is, en dat politieleden zelfs niet meer naar hun eigen familie op verlof mogen, en verwijzen ze naar een artikel uit de *“Washington Post”* van 3 maart 2019 om dit te staven. MS13 perst jaarlijks hoge bedragen af en de weigering of onmogelijkheid om dit te betalen leidt tot de moord op de slachtoffers. Verzoekers citeren pagina 31 van de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 om dit te staven. In ditzelfde document stelde de UNHCR een lijst op van mensen met een risicoprofiel die mogelijks bescherming nodig hebben, en mensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie zijn in de tweede categorie van mensen die volgens de UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Verzoeker heeft een klacht ingediend tegen de bendeleden die hem aangevallen hebben (CGVS, p. 3). Dit wordt volgens verzoekers niet betwist door het CGVS, en ook niet het feit dat verzoeker aangevallen werd.

Verzoekers stellen dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland bijzonder geïsoleerd kunnen worden door bendes, en zeker indien ze voor hun vertrek problemen hadden met bendes. Ze verwijzen in verband hiermee opnieuw naar de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* en eveneens naar de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”*, van 12/07/2019, die niet aan het administratief dossier is toegevoegd. In geval van terugkeer naar El Salvador, zouden verzoekers, die bovendien de bendeleden hebben aangegeven bij de politie, dus een bijzonder kwetsbaar profiel hebben.

Volgens verzoekers worden in Spanje *“sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch erkent als vluchtelingen door de Audiencia Nacional, omdat erkent wordt dat wegens de situatie van wijdverbreid geweld, de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6).”* Ze halen aan dat de *“speciale rapporteur voor buitengerechtelijke executies ook in een rapport van 2018 het systematisch gebruik van buitensporig geweld en buitensporige executies door de veiligheidstroepen [heeft] aangekaart (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p11)”* en stellen dat alle *“bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk van*

aard bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en rechterlijke macht (zie COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p11)".

Verzoekers stellen *prima facie* nood te hebben aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van hun politieke overtuigingen, in brede zin. Verder menen verzoekers dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Indien de Raad verzoekers hierin volgt, dient er rekening gehouden te worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden dat voortvloeit uit dit artikel niet op daadkrachtige wijze tegen en evenmin toont verweerder aan dat verzoekers, in geval van terugkeer naar El Salvador, geen risico lopen het slachtoffer te worden van zulke bedreigingen en vervolgingen. Verzoekers citeren uit arresten 71 610 en 29 226 van de Raad betreffende het voordeel van de twijfel en stellen: *"Verzoekers menen, op basis van hun verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, hun verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Hun verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst. Bovendien menen wet dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd."*

Vervolgens stellen verzoekers dat zij de subsidiaire beschermingsstatus dienen te worden toegekend. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stellen zij *"De CGVS herkent ook dat de situatie in El Salvador zeer precair is, en dat "geweld in El Salvador wijdverspreid is" (beslissing p. 3). We menen, gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador."* Verzoekers halen aan dat zij bij terugkeer uit het buitenland over een bijzonder kwetsbaar profiel beschikken, en bovendien de bendeleden die hen hebben overvallen aangegeven hebben, en gevisieerd zouden worden door de criminele bende. Zij voldoen aan alle voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "*Handvest*").

Verzoekers menen dat de grieven van het CGVS op basis van dewelke zij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat het CGVS haar onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Vervolgens pogen verzoekers de tegenstrijdigheden die worden aangehaald in de bestreden beslissing te weerleggen: *"Ten eerste, verwijt de CGVS dat verzoekster uitgelegd heeft dat hun aanvallers gemaskeerd waren, terwijl verzoeker verklaart heeft dat ze zonder masken waren. Verzoekster legt uit dat haar eerste reactie geweest is om haar dochter te pakken en haar naar haar te trekken, en haar rug aan hun aanvallers te tonen om haar dochter te beschermen. Ze heeft ze dus alleen een fractie van een seconde gezien, terwijl haar echtgenoot ze rechtstreeks gezien heeft tijdens ze met hem aan het spreken waren. Ze meent dus dat ze zich vergist heeft, wegens haar paniek tijdens de gebeurtenissen en het feit dat ze hun aanvallers alleen heel kort gezien heeft. Daarna meent de CGVS dat verzoekster uitgelegd heeft dat de bendeleden haar dochter niet onder schot genomen hebben (maar "alleen op het rampje aan de zijde van de dochter geklopt" hebben), terwijl verzoeker het tegenovergestelde vermeldt heeft. Echter blijkt de CGVS een subjectieve lezing van de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gedaan te hebben. Hij heeft inderdaad duidelijk verklaart dat de bendeleden de wapen op zijn echtgenote en zijn dochter richtten, sinds ze dichtbij elkaar zaten kon er geen verschil gemaakt worden betreffend het viseren met de wapen (CGVS verzoeker p7). Wat de positie van de dochter met betrekking tot de positie van verzoeker in de auto betreft, verklaart verzoeker dat zijn dochter eerst achter hem op zijn linker zijde zat, totdat verzoekster hun dochter oppakte en ze naar zich, naar de rechter zijde van de auto trok. Er is dus geen tegenstrijdigheid in hun verklaringen betreffend de positie van hun dochter in de auto, verzoeker spraken alleen over twee verschillende momenten tijdens de gebeurtenissen."*

Betreffende het feit dat eerste verzoeker het tweede incident niet vermeldde bij de politie wordt beargumenteerd: *“Verzoeker volhardt echter dat hij wist dat het gevaarlijk zou kunnen zijn om de klacht in te dienen, maar daar hij zich in een hopeloze situatie bevond, hoopte toch op hulp van de politie. Hij durfde echter niet de volledige relaas te vertellen (CGVS p8). Dit had een wraak van de bende leden alleen nog erger kunnen maken. Alle geraadpleegde bronnen (zie ontwikkelingen supra) bevestigen dat de bendes wraak nemen door het doden en folteren van mensen die ze bij de politie aangeven.*

Aangaande het feit dat verzoekende partijen niet dezelfde informatie gaven over de afpersingsbedragen en –modaliteiten voeren ze aan: *“Verwerende partij verbaast zich over het feit dat hoewel verzoekster op de hoogte was van de precieze bedragen die ze betalen moesten, ze niet vermeld heeft dat ze 2 keer 400 USD dienden te betalen. Verzoekster heeft dit betreffend tijdens haar persoonlijk onderhoud uitgelegd dat ze zich niet altijd precies informeerde over de handelen met de bende omdat het een moeilijk onderwerp voor haar was (CGVS verzoekster p.6). Voor dezelfde redenen is ze ook niet op de hoogte van het feit dat verzoeker een periode van een maand vroeg aan de bende om de geëiste 1000 USD betalen te kunnen.”*

Over de redenen waarom eerste verzoekers familie niet werd afgeperst na zijn vertrek beargumenteert hij: *“Verzoeker heeft echter verklaart dat zijn familie minder inkomsten hadden als hij (zijn vader verkocht kledij op de markt, zijn moeder was pensioneert, en zijn broer is kook). Hij werkte inderdaad als manager en verdiende meer als de gemiddelde Salvadoraan. Hij heeft duidelijk uitgelegd "Wij hadden het financieel heel goed" (CGVS p4), en dat hij een mooi auto bezat (CGVS p8). De bronnen supra bevestigen het bezitten van een auto een van de tekenen zijn die de bende gebruiken om vast te stellen of iemand geld heeft, om ze daarna aftepersen. De rest van de familie van verzoeker had veel minder geld te beschikking, daarom is de bende niet begonnen om ze af te persen.”*

Aangaande het feit dat eerste verzoeker na zijn vertrek niet informeerde bij zijn moeder of de bende het afpersingsgeld van 1000 dollar nog was komen opeisen stelt hij dat hij sinds zijn vertrek weinig contact heeft met zijn moeder maar dat ze hem wel verteld heeft dat ze zijn langsgesproken (CGVS, p. 6). Zijn familie werd echter niet aangevallen omdat ze minder bemiddeld zijn dan verzoekers.

Verzoekers concluderen: *“Verzoekers menen dat het ten gevolge onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij. Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.”*

Verzoekers vragen in hoofdorde hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterste ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek over de vervolgingen tegen mensen die bendeleden bij de politie aangegeven hebben, en over terugkeerders uit het buitenland.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing eerste verzoeker;
2. Bestreden beslissing tweede verzoekster;
3. Bewijs pro deo eerste verzoeker;
4. Bewijs pro deo tweede verzoekster;
5. National Geographic, *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"*, March 2019, <https://www.nationalgeographic.com/magazine/2019/03/el-salvador-violencepoverty-united-states-policy-migrants/4>;
6. Human Rights Watch, World Report 2019. El Salvador, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>;
7. The Washington Post, *"It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country"*, 03/03/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/its-so-dangerous-topolice-

8. UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, march 2016.

2.2.2. Verwerende partij legt een verweernota dd. 21 januari 2020 neer, waarin op de middelen van verzoekers wordt geantwoord en zij in wezen volhardt in de bestreden beslissingen. Verwerende partij benadrukt dat het CGVS beslist heeft dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen, en bijgevolg ook hun vrees omwille van het indienen van een klacht tegen de benedeleden niet aannemelijk is. Betreffende de argumenten die verzoekers aanvoeren om de in de bestreden beslissingen aangevoerde argumenten te weerleggen, stelt verwerende partij dat verzoekers er niet in slagen om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissingen. Betreffende de tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet viseren van de dochter van verzoekers door de bende stelt verweerder: *“Haar verwijzing naar pagina 7 van het persoonlijk onderhoud om te benadrukken dat verzoeker had verklaard dat het wapen op zowel zijn echtgenote als zijn dochter werd gericht, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Toen de protection officer expliciet aan verzoekster vroeg of er ook een wapen op hun dochter gericht was geweest, antwoordde verzoekster immers duidelijk dat er op het raam aan de zijde van de dochter werd geklopt en maakte zij geen gewag van een wapen dat ook op haar dochter werd gericht. De verklaringen van verzoekende partij om de meerdere tegenstrijdigheden in verband met het al dan niet gemaskerd zijn van de benedeleden en de positie van de dochter in de wagen zijn overigens loutere post-factum verklaringen die geenszins als verschoning kunnen weerhouden worden.”* Verwerende partij stipt ook nog aan dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat zij door de bendes gevisieerd zouden zijn omwille van een toegeschreven politieke overtuiging. In verband met de vrees van verzoekers om bij terugkeer naar El Salvador gevisieerd te worden door bendes, herhaalt verwerende partij dat verzoekers hun problemen voor vertrek niet aannemelijk wisten te maken en dat verzoekers zelf geen vrees omwille van hun verblijf in het buitenland of elementen die wijzen op een verhoogd risico ingeval van terugkeer hebben aangehaald op het CGVS. Betreffende het feit dat de Nationale Rechtbank (Audiencia Nacional) van Spanje internationale bescherming heeft toegekend aan personen uit El Salvador omwille van wijdverbreid geweld, wijst verweerder erop dat andere landen in Europa op basis van bepaalde informatie soms tot andere conclusies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de veiligheidssituatie in welbepaalde landen of regio's van herkomst in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.

Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3, 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming betrekking heeft op bedreigingen door een niet-statelijke actor, *in casu* leden van de MS13 in El Salvador en dat niet betwist wordt dat bendes in El Salvador een actor van vervolging kunnen zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' vluchtmotieven kunnen samengevat als volgt. Verzoekers zaten op 6 april 2017 samen met hun dochter in de auto, toen ze op weg naar een winkelcentrum onderschept werden door vier bendeleden van de bende MS13. De bendeleden bedreigden hen met wapens en zeiden dat ze hen gingen doden. Plots kregen de bendeleden een telefoontje en zeiden ze dat ze moesten vertrekken en dat ze verzoekers een andere keer zouden vermoorden. Ongeveer één week later werd eerste verzoeker onderweg naar zijn werk aangesproken door bendeleden die hem afpersten. Verzoekers werden vanaf dan op regelmatige basis en voor steeds hogere bedragen afgeperst. Eind februari 2019 werd er van hen een bedrag van 1000 dollar geëist, hetgeen verzoekers niet konden betalen en waardoor ze beslisten El Salvador te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun originele paspoorten, identiteitskaarten en een kopie van hun huwelijksakte voorleggen. De Raad acht hun Salvadoraanse nationaliteit genoegzaam bewezen.

4.2. Daargelaten de vraag of de door verzoekers ingeroepen feiten verband houden met de criteria in de vluchtelingendefinitie, komt de Raad, na grondige analyse van het administratief dossier, verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag omwille van volgende redenen.

Zo stelt de Raad, met betrekking tot het incident van 6 april 2017, vast dat de verklaringen van verzoekers hierover niet coherent zijn. Zo verklaarde eerste verzoeker dat de bendeleden niet gemaskerd waren (notities PO man, p. 7), terwijl tweede verzoekster verklaarde zeker te zijn van wel (notities PO vrouw, p. 3). Waar in het verzoekschrift nu wordt aangehaald dat tweede verzoekster denkt dat ze zich vergist heeft, omdat ze tijdens het incident meteen haar dochter naar haar toe trok en haar rug naar de aanvallers keerde, en hen zodoende maar een fractie van een seconde heeft gezien, vormt dit geen afdoende uitleg voor de duidelijke tegenstrijdigheid over het al dan niet gemaskerd zijn van de aanvallers. Eerste verzoeker verklaarde immers dat het gehele incident ongeveer tien minuten duurde (notities PO man, p. 4), hetgeen toch een aanzienlijke tijdsspanne is, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat tweede verzoekster gedurende de aanval niet minstens zou hebben kunnen zien of de aanvallers gemaskerd waren of niet. Daarenboven werd tweede verzoekster reeds tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen haar en haar echtgenoot betreffende het voorkomen van de aanvallers, en verklaarde ze zeker te zijn dat ze gemaskerd waren (notities PO vrouw, p. 3). Dat tweede verzoekster zich nu toch aansluit bij de versie van haar echtgenoot is een post factum verklaring die de vastgestelde tegenstrijdigheid bijgevolg niet kan vergoelijken. Betreffende het feit of de aanvallers al dan niet de dochter van verzoekers onder schot namen, vermeldde eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS: “[...] ze richtten een pistool op mijn dochter [...]”, “Dus eerst richtte hij het wapen op u en daarna op uw dochter? Ja” en “Is uw echtgenote gericht geweest met het pistool? Eigenlijk was het alsof ze het wapen naar beïden richtten.” (notities PO man, p. 4 en p. 7); terwijl tweede verzoekster verklaarde: “Ze hebben niet met een pistool op haar [dochter] gericht? Nee omdat haar venster gesloten was. En op u? Naar mij wel. Door wie dan van die mannen? Degene die net naast haar stond. Die stond naast uw dochter? Nee ik bedoel die stond aan de andere kant en die richtte op mij. En deze man naast uw man die richtte ook met zijn pistool op uw man? Ja.” (notities PO vrouw, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat eerste verzoeker verklaart dat zijn dochter onder schot werd genomen, terwijl tweede verzoekster stelt dat alleen zijzelf en haar echtgenoot werden geïdendeerd met het wapen. Dat eerste verzoeker nog verklaarde dat zijn vrouw tegelijk met zijn dochter onder schot genomen werd en dat nu in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat tweede verzoekster en haar dochter dichtbij elkaar zaten en dat er dus geen onderscheid kan gemaakt worden betreffende de persoon die geïdendeerd werd, doet geen afbreuk aan het feit dat tweede verzoekster tijdens duidelijk verklaarde dat haar dochter *niet* onder schot werd genomen, of dit nu gelijktijdig met haar was of niet. Het al of niet viseren van de éénjarige dochter met het wapen is een element van het relaas dat ontegensprekelijk indruk zou nalaten op verzoekers en er kan dan ook verwacht worden dat verzoekers hierover éénduidige verklaringen afleggen. Verzoekers leggen verder ook tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar hun dochter zat ten tijde van de overval: eerste verzoeker stelde dat zij achter de passagierszetel zat (notities PO man, p. 7) en tweede verzoekster verklaarde dat zij achter de bestuurderszetel zat (notities PO vrouw, p. 3) en uit de tijdens het persoonlijk onderhoud gemaakte schetsen van de zitplaatsen in de auto (zie administratief dossier), waaruit duidelijk blijkt dat hun verklaringen over de zitplaats van hun dochter tijdens het incident niet overeenstemmen. Waar verzoekers nu aanvoeren dat de ongerijmdheid voortkomt uit het feit dat hun dochter eerst achter de bestuurderszetel zat, en toen het incident plaatsvond door tweede verzoekster werd opgepakt en achter de passagierszetel werd gezet, kan dit niet als verklaring dienen daar tweede verzoekster reeds tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd werd met het feit dat haar echtgenoot andere verklaringen aflegde over de positie van hun dochter, en verzoekster volhardde in haar versie van de feiten zonder uit te leggen dat hun dochter tijdens het incident van plaats zou zijn veranderd (notities PO vrouw, p. 3).

Voor wat betreft de afpersing die verzoekers nadien ondergingen, stelt de Raad vast dat verzoekers incoherente verklaringen afleggen over de bedragen die ze moesten betalen en het uitstel dat ze hiervoor kregen van de bendeleden. Eerste verzoeker verklaart dat het koppel onder andere twee keer 400 dollar moest betalen, en dat ze dat bedrag dan met zijn tweeën verzamelden (notities PO man, p. 5), terwijl tweede verzoekster verklaart geen zicht te hebben op een eventueel gevraagd bedrag van 400 dollar, omdat ze maar weinig kon bijdragen en haar man het geld verzamelde voor de afpersing

(notities PO vrouw, p. 5). Daarenboven verklaart eerste verzoeker dat hij van de bende een termijn van één maand kreeg om het bedrag van 1000 dollar van de laatste afpersing – die de vluchtaanleiding vormde voor het koppel – te verzamelen (notities PO man, p. 6), terwijl tweede verzoekster klaarblijkelijk niet op de hoogte is dat haar echtgenoot met de bendeleden een termijn van één maand had afgesproken om het geld bijeen te sprokkelen (notities PO vrouw, p. 5-6). In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat tweede verzoekster niet goed op de hoogte was van de bedragen van de afpersing of de afgesproken termijn van één maand voor de laatste afpersing, omdat ze – zoals ze reeds verklaarde tijdens haar interview op het CGVS – zich niet altijd precies informeerde omdat de bende een moeilijk onderwerp voor haar was. Deze uitleg kan echter niet overtuigen aangezien eerste verzoeker duidelijk verklaarde dat hij de bedragen van 400 dollar samen met zijn echtgenote bijeen bracht, en er dan ook verwacht kan worden dat zij van de precieze bedragen op de hoogte zou zijn, en omdat de termijn van één maand voor het bedrag van 1000 dollar van essentieel belang was voor het koppel, aangezien ze tegen het verstrijken van de termijn moesten zorgen dat ze de 1000 dollar hadden betaald en anders gevaar liepen. Dat tweede verzoekster onwetend is over deze elementen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Verzoekers leggen eveneens een aangifte neer die ze zouden hebben gedaan van het incident van 6 april 2017 bij de Policia Nacional Civil. De Raad stelt echter vast dat het om een kopie gaat, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Verder stelt de Raad vast dat het om een formulier gaat dat met de hand werd ingevuld waarvan de hoofding enkel vermeldt “*Policia Nacional Civil División Región Central, subdirección de investigaciones*” en waarin verder nergens de naam kan geïdentificeerd worden van de persoon die de verklaringen van eerste verzoeker afnam, zodat hieraan weinig of geen bewijswaarde kan worden gehecht. De vertaling van het document door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster (notities vrouw, p. 2) werpt verder geen ander licht op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers incoherente verklaringen met betrekking tot het incident van 6 april 2017.

De bestreden beslissingen stellen bovendien op goede gronden dat het opvallend is dat verzoekers op 30 april 2017 klacht neerlegden, maar enkel het incident van 6 april 2017 vermeldden bij de politie en met geen woord repten over de afpersing die ze rond 13 april 2017 nog ondergingen. Waar eerste verzoeker dit tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO man, p. 8) en in het verzoekschrift probeert te verklaren door te stellen dat het risicovoller zou zijn om ook de afpersingen te vermelden, kan dit bezwaarlijk een verklaring vormen voor de reden waarom ze slechts één feit vermeldden bij de politie, terwijl de afpersing al had plaatsgevonden op het ogenblik van het indienen van de klacht. In het verzoekschrift voeren verzoekers zelf aan dat ze hoopten op hulp van de politie en er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij alle feiten waarvan zij het slachtoffer werden aan de autoriteiten zouden doorgeven. Dat uit de landeninformatie zou blijken dat bendes wraak nemen op mensen die aangiftes doen bij de politie, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen aangezien verzoekers klacht indienden en zich dus sowieso blootstelden aan de eventuele wraak van de bende. Verzoekers maken dan ook niet duidelijk waarom het risicovoller zou zijn om melding te maken van afpersing dan van een bedreiging met een wapen op klaarlichte dag. Op basis van de kopie van de politieaangifte kan dan ook geenszins de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde feiten worden afgeleid, en blijkt integendeel dat er al geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers klacht zouden hebben ingediend aangaande hun problemen met de bende. Waar verzoekers in het eerste middel argumenteren dat zij volgens de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016 een risicoprofiel hebben omdat ze een aangifte hebben gedaan bij de politie, stelt de Raad vast dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de authenticiteit van de klacht, *quod non in casu*, verzoekers nog bijna twee jaar na het indienen van de klacht in El Salvador verbleven, maar geen gewag maken van enige specifieke repercussies vanwege de bendeleden omwille van de ingediende klacht. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij omwille van een door hen neergelegde klacht bij de politie een specifiek risico zouden lopen op vervolging of ernstige schade.

De bestreden beslissingen stellen bovendien op goede gronden dat het opmerkelijk is dat eerste verzoeker na zijn vertrek niet bij zijn moeder heeft geïnformeerd of de bendeleden nog waren langsgelopen om na het verstrijken van de termijn van één maand de 1000 dollar te innen. Hij stelt na zijn vertrek uit El Salvador een tijdje geen contact te hebben gehad met zijn moeder en toen hij wel contact met haar kreeg vroeg hij haar niet of de bendeleden nog waren komen vragen naar het verschuldigde bedrag (notities PO man, p. 7). Nochtans woonde eerste verzoeker met zijn gezin in bij zijn ouders (notities PO man, p. 4), kwamen de bendeleden regelmatig aan deze woning het geld opeisen; en woont de broer van eerste verzoeker tegenover hen (notities PO man, p. 7).

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat bij weigering van de betaling van een afpersingsom het risico op gewelddadige acties ten aanzien van familieleden stijgt (COI Focus “*El Salvador, Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 12). Dit alles in acht nemend, zou het logisch zijn dat verzoekers enige vrees zouden koesteren omtrent het lot van de familie van eerste verzoeker, voor wie de kans aanzienlijk was dat zij omwille van de wanbetaling minstens gecontacteerd zouden worden door bendeleden. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog herhaalt dat hij na zijn aankomst weinig contact had met zijn moeder en dat zijn familie minder welstellend is en dat ze daarom niet werd aangevallen, kan dit geen verklaring vormen voor het onlogische gedrag van eerste verzoeker. Dat eerste verzoeker na zijn aankomst in België geen actieve pogingen ondernam om informatie te verkrijgen over het feit of de bende al dan niet zijn familie had afgeperst of wraak op hen had genomen omwille van zijn eigen wanbetaling, en zodoende ook het risico voor zijn eigen gezin beter in te schatten, bevestigt dan ook verder de ongelooftwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde problemen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in het relaas van verzoekers stelt de Raad vast dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 of 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van hun beweerde problemen met MS13 in Ciudad Merliot, gemeente Antiguo Cuscatlán. Het betoog dat verzoekers een toegeschreven politieke overtuiging hebben, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Het in het verzoekschrift aangevoerde gebrek aan overheidsbescherming dient hier evenmin te worden besproken, daar verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade en dus ook geen nood aan bescherming aannemelijk hebben gemaakt.

4.3. Waar verzoekers nog een vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade aanvoeren op basis van het feit dat zij tot de risico-groep behoren van Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gekend met bendes, wijst de Raad er vooreerst nogmaals op dat verzoekers hun problemen met de bende MS13 en de afpersing niet aannemelijk hebben gemaakt en hun verklaringen ongelooftwaardig zijn bevonden.

Op basis van de landeninformatie die voorligt kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer risico op vervolging loopt, dan wel een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerders bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben en verwijzen ter staving van hun stelling naar passages in de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016” en de “*COI Focus Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2019, waarin in algemene termen wordt gesteld dat terugkeerders het voorwerp kunnen worden van afpersing of andere bedreigingen omdat zij kunnen beschouwd worden als personen die over financiële middelen beschikken. Het volstaat evenwel niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Het feit dat zij een periode in België verbleven hebben, is niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandeling aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*Salvador – Retour au pays de ressortissants*”, 12 juli 2019, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. Verzoekers’ verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Voor zover verzoekers stellen dat alle bronnen geraadpleegd door de COI Focus bevestigen dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland bijzonder geïsoleerd kunnen worden door bendes, wijst de Raad er op dat ook de drie bronnen die melden dat terugkeerders een potentiële bron voor afpersing zijn tegelijk stellen dat personen die terugkeren zich in fundamenteel dezelfde omstandigheden bevinden als de Salvadoranen die nooit migreerden (de vertegenwoordigsters van de directie van SSPAS, de vertegenwoordigster van Crisostal en de onderzoeker van UCA, COI Focus, p. 20) en dat in de COI focus erkend wordt dat het verblijf in het buitenland tot afpersing kan leiden. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden gekwalificeerd. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat zij omwille van hun verblijf in het buitenland in geval van terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wat de ingeroepen schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat volgens deze bepaling het feit dat een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of schade een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers de voorgehouden problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk hebben gemaakt omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kunnen zij zich niet dienstig op de schending van voormelde bepaling beroepen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïsoleerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers stellen dat het CGVS een subjectieve lezing doet van de COI Focus "*Situation Sécuritaire*", en van alle andere beschikbare bronnen over de veiligheidssituatie in El Salvador, stelt de Raad vast dat verzoekers geen informatie aanbrengen die afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is er dan ook geen noodzaak om na te gaan of er voor verzoekers persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Waar verzoekers nog de schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoeren, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekers met onderhavige

procedure over een beroep beschikken dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003, artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekers niet aanduiden hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van het tweede het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET